

בגנְדר שָׁלֶשֶׁת שׂוֹפֵר תַּפְפַּח – שמנצינו במלכות צדקהו, חמשה כנגד
תַּפְפַּח הַחוּשׁוּכִים פָּרָא פָּנִי הַפְּלָד – מהשרים היושבים תמיד עמו
הmul, שבעה כנגד השלשה שרים רואין פנוי הפללה.

הגמורה מבירעה במחלוקת האמוראים מבריתאות: **תני ר' יוסוף**
בריתאות בדעתה השנייה, שלשה תפוצה ושבעתה, כנגד שלשה שופר
הפה, תפוצה פרואן פנוי הפללה, שבעה רואין פנוי הפללה. אפר ליה אבוי
לרב יוסוף עד האידנא – עד עבשו פאי פעטאו לא פרישן פר טעם
זה. אפר ליה ר' יוסוף לא תוה דודנא דראיבתו ליה – לא
ידעתינו שזכירים אתם לפירוש זה ואינכם יודעים אותו, וכו' בעיתו
טפיא טילתא ולא אפריך לכז – וכי שאלות ממוני פעם אייה דבר
ולא אמרתי לכם.

בעת מברירת הגמורה טעם הששה קוראים ביום הכהורותים: אפר
ליה צלקב טפיאה לר' יהודה, חני שלשה קוראים דום הכהורותים בגנְדר
פי תיקונים. אפר ליה, בגין שלשה שאכטרו טיטינו של עזרא ושלשה
טשטלאלן, שנאפר (נהמה חח) עזרא המפר על גנְדר אין אשר
aszו לדבר, ועטמד אצלן שתודה ושתמע עזנה ואוריית חקלית ומפשעה
על יטינו, וטשטלאלן פרירה וטישאל ולפניה וחשברנה וכבריה
טשלטם. מקשה הגמורה: **תני** – אותן שעמדו משמאלו שבעה הוא
ולא שעה. מתרצת הגמורה: **תני** זבריה קניינו טשלטם, אדם אחד
היה, ושמו היה זבריה, ואפריא קניינו ואפריאו אשא. אבל אפריו חבקים אשא
בעזיריה – שהיה זבריה תמיים ושלם במעשי.

הגמורה מבירתת מי הם הרואים להלmons על שבעת הקוראים
בתורה בשבת: **תנו רבנן**, הכל עלין להשלים למגן שבעה קוראים
בתורה בשבת, ואפריו קניון ואפריאו אשא. אבל אפריו חבקים אשא
לא תקראי בתורה, טפניא שאן זה בבוד הצבור.

איבצעו להו, המפטיר בנביה שהוא גם קורא לפני כן בתורה
בדלקמן, فهو שבעל לבלני שבעה, או שמא אין קרייתו משלימה
את מןן הקוראים וצריך שיקראו שבעה מלבדו. הגמורה מביאה
מחלוקת ביןידון וזה: ר' הבן וארבי ירמיה בר אבא חולקו זהה, חד
אפר שהומפטיר עליה למניין שבעה, וחד אפר שאיגנו עללה. מבארת
הגמורה טעםם: פאן דאפר עילא, טעמו הו ר' ר' קני – שחריר הוא
קורא בתורה ומודיע גירע אם הוא גם מפטיר אחר בר בנביה. ומאן
דאפר אין עולא, טעמו בדועלא שיש הבדל בין קריית שבעת
הulosים לקריית המפטיר, דאפר עילא טפניא טה תיקנו החכמים
שהומפטיר בנביה ציריך שיקרא בתורה תחולת, הלא כבר קראו מןין
הקוראים ובערכים לкриיאת הימים, אלא טפניא שרבעו שיהא בבוד
תורה יותר משלב נביה. ובנון דרכ פטום בבוד התורה הוא קורא בה
ואינו ממש כובה, לבלני לא פליק – אין עליה למניין שבעה,
שבר זיהה התקנה, שיקראו שבעה לשם כובה, ואחריהם יוסיף
הומפטיר קרייה נוספת לשאינה לשם כובה אלא ממש בבוד תורה.
הגמורה מקשה מברירתה על הסובר שהומפטיר אינו מושלים למנין
שבעה: טיטבי, הפטשיד בנביה, לא יפחוט מושלים ואחר פסוקין,
בגנְדר מןן הפסוקים של השבעה שקראו בתורה, שככל אחד מהם
קרא לבב הפותה שלשה פסוקים. ויחד הם עשרים ואחת, ואם
איתא שאין המפטיר עליה למניין השבעה ונמצאו שישנים שמונה
קוראים בתורה, הרי עשרים וארכעה קניין – פסוקי התורה שקראו
עשרים וארכעה הן, שהרי נספרו שלשה פסוקים בשביב המפטיר.
מתרצת הגמורה: **כין דקריית המפטיר בתורה רק פטום בבוד**
תורה הוא, שלא יהא הנביה שווה לו,

ורבא דטכלי אצלוי – שהיו גוטים על צידם בשעת נפילת אפים,
ואינם נופלים על פניהם ממש.

שנינו במסנה: ביום טוב חטשה, ביום הכהורותים שלשה כו' ובשבת
שבעה און פוחתין מולם אבל מושיפים עליהם. שואלת הגמורה:
ברגיטין פנוי – בשיטת מי שנונה משנתנו, לא ברבי ישבעאל ולא
ברבי עקיבא. דתניא, ביום טוב קוראים חטשה, וביום הכהורותים שלשה
ובשבת שבעתה, אין פוחתין פהן ואין מוסיפין עליון קוראים, ברבי
רבי ישבעאל. רבי עקיבא אומר ביום טוב חטשה וביום הכהורותים
שבעתה ובשבת ששה, אין פוחתין פהן אבל מוסיפין עליון, ואם כן
משנתנו פג', אי רבי ישבעאל שסובר שביהם הכהורותים ששה
ובשבת שבעה במסנתנו, מכל מקום קשיא תופת, שהורי רבי
ישמעאל סובר שאין מושיפים עליהם, ובמשנתנו שומרה להוסף, מכל
מקום קשיא שלשה ושבעתה, שלרבי עקיבא ביום הכהורותים קוראים
שבעה ובשבת ששה, ובמשנתנו שנינו להזק. משיבת הגמורה:
אפר ר' רבא, החתגה של משנתנו **תנו ר' ר' כי – מבית מדורשו של ר' ר' כי**
ישבעאל היא, דתניא רבי רבי ישבעאל ביום טוב חטשה ביום
הכהורותים שלשה בשבת שבעתה, אין פוחתין פהן אבל מוסיפין עליון,
רבבי רבי ישבעאל. וממשנתנו בישתו.

מקשה הזגمرة: **קשיא ר' ר' כי ישבעאל אדרבי ישבעאל** – יש להוכיח
סתירה בדרכי רבי ישמעאל עצמו, שבבריתאת הראשונה שנה
שאן מושיפין עליהם, ובתניא רבי ישמעאל שננו מושיפין.
מחלוקת הגמורה: **תני תנאי אליבא קרבוי ישבעאל** – מחלוקת תנאים
היא בשיטת רבי ישמעאל.

הגמורה דנה על בריתאת נוספת באוטו עני: פאן תנאי להא דתניא,
ביום טוב בשחרית טפקרין העם לבוא לבית הכנסת, לפי שטורדים
בבitem קודם החפילה להחכין סעודת יום טוב, וטפקרין לאאת כדי
לאכול סעודת יום טוב, ואן להאריך בתפלה יותר מודאי. ביום
הכהורותים שאין סעודה, טפקרין לבוא וטאחרין לנטאת. ובשבת שאף
מלאת אוכל נשא אסורה, ובלה חכנותו לצערך הסודיה נעשו
כבר מערב שבת, טפקרין לבוא – יפה ונובן לבוא מוקדם לבית
הכנסת כדי לקרו את שמע בותיקין, וטפקרין לצתאת משום עונג
שבת. ובבריתאת ולמדנו שביהם הכהורותים מארכיכים בתפלה יותר
משבת. שואלת הגמורה: **ליבא** – האם נאמר שבשיטת ר' ר' עקיבא
היא, **ר' ר' לא ר' נברא יתרא** – שלישתו יש עליה נסוף ביום
הכהורותים יותר משבת, וזה היא הארכיכות של תפילה ביום
הכהורותים. דוחה הגמורה: **אפיקו תיבא** שבריתאת זו סוברת בראבי
ישבעאל שביהם הכהורותים יש קורא אחד בחותם מבשבת, ומכל
מקום תפילה ביום הכהורותים ארוכה מתפילה שבת משום רג'יפות
סדריא דר' עקיבא – שמרובה סדר היום שלו.

הגמורה מבירתת בגנד מה תינו את מספר הקוראים בתורה תני
שלשה הקוראים ביום חחול ותפסה שביהם טוב ושבעתה שבשבת,
בגנְדר טי תקנו אותם. פלייז ב' ר' יאץק בר נחפנוי ומד רעפה –
אמורא אחר שהיה עמו ומנו – מי הוא אומו אמרוא ר' ר' ישבעאל
פ' פ' ומד רעפה, ובנו ר' יאץק בלשון אחרת, שנחלקו בו ר' ר' ישבעאל
שנהליך עם רבי שמען בן פוי והוא ר' ר' ישבעאל בר נחפנוי. חד אפר
ראשון, וחותמה בפסוק שני ושבעתה בשלישי. וחד אפר, שלשה

הנ' שלשה ו חמישה בגודל מי. אבל ממשה של ים הכהרים לא בע עד לקמן – קשייאן
אמויא לא בע מוארכעה של ראה שחד בגדן מי, וכן של חלו של מעוזין ויש לומז'
דיקם ליה דעטמא ומוסף חשייב לטפפי זוד גברא, אבל לטפפי כל בר ביזט טוב ובוים
הכהרים ובסת – לא סלאך דערק משום ברה טסקללה, או לא משבעהן בגודל מי.
שבועה בראגון פון זונבל – פרשטיין הרכובות

דראחנערושט. וקייאו זומר שתקנו חביבים נגנער
גענו של אויתו רשות ליך פירש רבעו מה: אונטן
הבותחים בספר יירניה (גב) ובמלכים (ב' כהיב
הכישות. ובירושלמי מפרש שהשיטים שלא החדרו
במלכים דם סופרי הדריינן. **אמך עקיב** –
מעעה גרטסיקן שאם הוות מין לא היה מוכחד עקיב.
ודוא בתביב שם רשותים ריק' (משל' י): **וזך אמר**
עליה וחור אמר אין עליה. פסק רבעו מה: דקיטמא
LEN מבואן ואמר עעליה. וליך אונז נהוגן בתענויות
במנחה וכותשעה באב השאלישי מפיטר. וכן ביטום
הכפרורים במנחה, אבל בשחותה ובוים טובים
17

17. ביום הכהנים שחרית – במתפרק לא יותר מ-
 18. המנכן, דיבין שמוטר להספיק עליהם יובלין אונ
 19. לעשנות מנהיגות אליכם ולבני עולם. דאי יהי
 20. הילבה רחוא דארציך און עולעה – ערביינו שטחים.

21 ואפילו הור נמי הלכה במקאן דאמר עולה – מכל
 22 מקום און לחושן, שודרי מותר להוציא. ואפק על גב
 23 דאמרין ליקון (בטב) כל לחיות בזאתה תעזה
 24 שוכני שיטחא בגדאותה השטוחה חור ביר' תואא –

מכל מקום נהנו עבשין ל��ורת המפטר שזו
שמיינן, כל זה כדי ליבורו מונרגינה, וחוץ טשטעה ונמר
בל הסדר של שבת – יהוזו ויקרא השבעי, וכן אם

28 הוא יומם טוב וקרוא כל המגנין שהוזע צער, ושכח
29 לクリת בזותם הרים – יהודר ספר תורה ויקרא אדר
30 בחותם הרים. ואחרון שקרוא קודם יהוד במאן
31 דליהיה, אבל בשפת של גונבה או בראש חרש

של חנוכה - אין שץ, בראיתא ב'ילמודן דחנוכה הולכתא אין משגיחין בחנוכה כל עיקר. ימים שיש בהן קרבן מוקף גמור קדיש קדום.

שיעריא ספר תורה ובימים שאין בתקון קרבן מוסך
 אין נומר קידוש קדום ובשבט לא יקראי פחות
 מאחר עתשרים פסוקים לשבעה בני אדם, כל חד
 חד שלשה פסוקים ובמנחה ובשניהם ובחמשי

39 עשרה פסוקים. ואם שמח ולא קרא כל כך - יהוז
40 יקרא. **כין** ומשום בכך תורה הוחבנה נמי
41 לא בעי — ורקשיאו: לפי מנהגינו שאנו נהוגין בבל
42

שברות הנהנה שנטען בדור קורא מה שקרה
הראשונים, ואין קורא כלל אחר כך, אם כן מאי
כך משני בין דמותם בדבר והוורה ואו בגדר נמי⁴²
לא בעיניך אורה, היה לו לזכור אכן קורא אלא⁴³
44⁴⁵

מה שקיואו וראשונים - בוגרו לא עיין. אלא
שמע מינה דברי והתגאים והיה המפטיר קרא מה
שאל קראו והראשונים. והכני נמי משמע מורתיקיט
בראו בראשונית אמר בישוע תלמיד את אנו יהו

54 פסוקים, וכן להחמיר בפרק שלמעניהם או לפחות
 55 קן Dio שערץ להפוך ברטליק מיניה, והוא בשבת,
 56 לשין פק' בני העירי' (לא,א) שקורין בזק ביום
 57 וחזרה

רמבי אלעזרי — על צדקה, ולא נופלך על פניהן מכם, לפי שאין אדים חשוב רשות
ליפול על פניה. הבי נרטין — חנה דבריך ישמעאל הדא. ביום טוב מאחרין לא — לביית
הכנתה, שעריך לטורה בסעודת יום טוב, אך מופרש במסכת טופרים ופרק יא דין
ופחרין לאטה — ממשם שמותה יום טוב. ובשתת פחרין לא — שכבר תיקו הכל
מעב שבת, והזה למדור באונן לקורת שמע

ישמעאל. מאן תנא להא רתיניא: ביום טוב מאחרין לבוא וממחרין
ממחרין לבוא, ומאחרין לצאת; ובשבת מחרין לבוא, וממחרין
רתית להא גברא ותיזא? אפלו פילא רבינו ישמעאל, דבישי סדרו
ושבעה בוגר טי? פלוי בה רבינו יצחק בר נחמני ומד רעפה ומד
לה: רבינו שמעון בן פcio ומד רעפה וכמו - רבינו יצחק בר נחמי
גחמי. חד אמר: בוגר ברכת נזנים. ומד אמר: בוגר שלשה שוי¹⁴
הפלחה, שבעה רואי פני הפלחה. פני רב יוסוף: שלשה חמשה ויחי¹⁵
חמשה מוציא פני הפלחה, שבעה רואי פני הפלחה. אמר להא אבינו:¹⁶
פרישן מ' זו? אמר להא: לא היה ירענא דצרכיתו לה. ומי בעי¹⁷
לכו. אמר להא עקיב פינאה לר' יהודה: עני שלשה יום הקבוריים
שלשה שבעה ביטנו של עזרא ושלשה טשומאל, שנאמר: "ויעמְלַךְ¹⁸
אשר עשו לך ונעמדו אצל מותתיה ושבעה ונגינה ואורה וחליה
פריה ומישאל ומילכה וחסם ותשברנה וקריה משלאם". עני שמו¹⁹
מושלים. ואפלו קראו משלם? דטישלים בונבריה. ענו ורבנן: הכל²⁰
קפטן, ואפלו אשתא, אבל אמרו חכמים: אשה לא הקרו בטורה
להו: מפטיר, מרו שיעלה למני שבעה? רב הונא ורב יוסיה בר²¹
אברה: אנו עליה. מאן דאמר עליה - דקה קרי. ומאן דאמר איתו²²
טפני מה לפטיר בגביא ציריך שיקרא בטורה תחוליה? טפנ' כבוי²³
תורה הוא לנוינו לא סליק. מיתבי: הפטיר בגביא לא יפחת זיין²⁴
שבעה שקרו בטורה. ואם איתא עשרים וארבעה קווין! פון²⁵

שלשה פסוקים בגדוד למופער בנביא בוגר מה שקרה בתורה למאן ואמר עולח, כדי אמרוין ביעשות כי וראה לפיו שבמי החכמים לא זו אמרות קידש בין אין שקרה קידם והמופער שקרה ראשונה והמופער, כמו שת��נו לומר "ברוך ה' על כלם אמן ואמן" ויראו עינינו" ואחר תקנו קורייש בין החבשה למופער להודיע שאינו ממן השבחה. והרב רבנו אליעזר הנזיר עשב הכל, והופער וחור וקוריא ממה שקרה וראותינו. וכן הנהיג רבי משולם. וכן נהג עשב השבותין לקראו בשעה "בזאת השבת" כמו שעשין ביום טוב - רואה לפיו שאין בפרשה ואברשה שלמה ממש דלא היה מעוני לו שם. ועוד יש לומר לפי שערך להפער בבל שם אמר בן זיו כל ההופערות מעניין אחד. ועוד יש לומר לפי שלעלם אין קידון בספר תורה שרבו מרבונו להסביר באלל הרכבות אלל הרכבות.

בפרק חמ"ג מוגילה. פרק שלישי – הקורא עומד דף כג עמוד ב – מזכיר מהדורות "בן ישראל" – (שיטינולץ")

בנורו. אין נושאין בפיהן – הכתובת פסוקים בגדי נורו ואלה שקוראו המפтир בתורה. ספקום שיש חורגן שני – שיש טורה לעברו. **משנה** אין פרוטין על שמע – מין הבה לבית הכתנת לאחור שקוראו העברות את שמע, עמד אחד ואומר קדיש וברכו וברכה רושנונה שבקריאת שמע – פרוטין לשון חוץ דבר. ואין עברי לפי התחבה – שליח צבור. אין נושאין בפיהן – הכתנות. אין קורין בתורה – בעבורו. אין עשרין מעמד וטושב – למלה, כשבנשאין את המת לקידר הז ישבנן שבע פעמים לבכאת את המת, והזרעה לטופוד – יספרה. והבי תנייא (ביבא בתרא ק ב אן פוחתין משבעה מעמדות ומושבות למת בוגן: עמדו יקרים עמודה, שבו יקרים שם, ריבת אבלים – מפרש בגמרא. והגיהו אבלים – בשחווריין מן הקברות עמדין ומונחמין את האבל. ואין שורה פוחתת מעשרה, במסכת סנהדרין (יט, א). ואין מובנין על הפטון בסמ' – ינברך אלהיטי. וקרקעות – של הקרש, הבה פטרותין צרך עשרה, ואחד מוןן כהן. וארט ביריאן בון – אם בא לפורת מדי הקרש. ובגמרא מפרש לת **נומין** עדה – אין פורתה מעשרה שנאמר יעד מתי לעשרה הרעה הזואת' יצאו יהושע וכבלב, לאו אוורה ארעה – להטיריה שליח לברך ולקרעון יקרים,adam נס מה המת לחרובין? אין אבלים מן הבניין – השרי הווא אמר ברברה למונחים בפני עצמן: אהוזין, בעל הגמול ישלם לכם ממליכם השם, ברוך אתה ה' משלים הגמול. ולא אבלים בפני עצמן: אהוזין בעל נחותם ייחסו אתכם, ברוך אתה ה' מנות אבלים. ואינו כלין היה. עשרה חניות בתוכבים – בפרשת הקורות, שישה בערךן ושלשה בבחמה וארבעה בקרקעות, וכן דמשלי בו עשרה – בעין עשרה גבריה, חד לנחתה – רבען בעין. וואיטה חפשה בתחים וחמשה ישראליים – באין רדעמא מושום מיעט אחר מיעט הואה, השלישי איתו מיעט אחר מיעט. וכן דודרשת ליה שני מיעט אחר מיעט – איתרבי לשראל, כי הדור הראשון בון שלישי אשומעין ולידיון בון ולא ישראלי, בון חמישין וכן שבעין וכן תשעין. עבר אויתך לקרקעות – שנאמר יהונתלהם אוחם למכים אויתכם לאוחה להלעם בהסתה נהר. **משנה** ולאיקרא לסתה אווחה להלעם טפסון אחד – שלאי יטעה מטורגן (מן) הנתרגם על פה.

ויבים בפרק' השה. חד לנפיה, וחד לבעוטי. ואיך, כי מיעוט אחד מרבית אלא לרבות תשעה יהודאים וחד בנהן. ואיך: דראלים! קשיא. "ואדם פיזיא בהן." אדם מי קרווש? אמר עליי, רתגניה האומר "דמי עליי" שמי איזו בעכבר, ונזכר בהתגלותם אחים לבנייכם אחיםיכם לרשות אחותה". משנה מושלשה פסוקים, ולא יקרה לבתו רגען יותר מפסיק אחר, ובכוא

הנ' חשבותי והר' שעריך לעשות, ואם כן או אתה דאייר בעבר הא היה בשלשה. ועודים תשעה וכחן, ברקתו בכל מקום הקרווע והעברים. (יעין תוספות סנהדרין טו, א.) כדי איתך לקרענות, והבי נמי משמעו פרק מקאו ודרושים (ו, ר שם) דראה זהה לה נכסים א' ר' יהונתן ולטמן, אבל עבר עברי לא מעצתו כל דאיתך לקלוקען והאי יהודאי ודרושים י' ש

ל שנו אלא במקומות שאין מתרגםין – וול וה אבו סומכין שאין אנו מתרגםין הפטורות שבכל ימותה השנונה, וכן והפרשיות.

מ פורסין על שמען פחות מעשרה – בירושלמי מפרש שאם והחיהלו בעשרה ויצאו מקטנן – אבל הכל גמורין, ועל הדוחאים הוא אמרו "עתה בו ה' כליל" (ישעיה א), וכן הילך.

בגנדו נמי לא בשי. מתקוף לה ר' בא: ובר' "עליהם ספו" דלא הוו עשרין ומר, וברינו! שעני התם רסליק עניינה. והקא דלא סליק עניינה לא? והאמיר רב שמואל בר אבא: ומניון פגיאין בהה קאיינא קפואה דרב יוחנן, וכי היה קריין אשורה פסוק, אפר לן אפסיקו! מקום שיש תורהן שנייה, דתני רב הילפא בר שמואל: לא שנו אלא במקום שענן תורהן, אבל מקום שיש תורהן פוך, משנה אין פורטים על שבע, ואין עוברים לפיע התיבה ואין נושאים את בפיהם, ואין קוראין בთורה, ואין בפערין בביבא, ואין עושים מעדר ומושב ואין אומרים ברפת אבלים ותבוחמי אבלים וברפת חתנים, ואין כופנים בשם פחות מעשרה. ובקריקות תשעה ופנתן, ואדם ביזא בchan. גמרא מנא הני מליל? אמר קרא: "ונקדשתי בתוך בני אמר רבי יוחנן: אמר קרא: "ונקדשתי בתוך בני ישראלי" - כל רבר שבקדושה לא יהא פחות מעשרה. פאי משען? דתני רבי חייא: אתיו הוי' הו'. פאי משען? דתני רבי חייא: אתיו הוי' הו'. כתיב הכא: "ונקדשתי בתוך בני ישראל", וכתיב התרם: "הברלו מתוך הארץ". ואתיו ערדת" ערדת, רכטיב התם: "עד כתני לעלה הרעה הזאת". מה להלן עשרה, אף באן עשרה. "ואין עושים מעדר ומושב פחות מעשרה", שבו קראים שבו, בצד משורה לאו יקרים עמוד, איזריך שבו קראים שבו, בצד משורה לאו אויחך ארעא. "ואין אומרים ברפת אבלים וברפת חתנים וכו'". פאי ברפת אבלים? ברפת רבקה, דאפר רבי יצחק אפר רבי יוחנן: ברפת אבלים בעשרה, ואין אבלים פון תפנין; ברפת חתנים בעשרה, וחתנים פון תפנין. "ואין כופנים על החוון בשם פחות מעשרה". פון דבאי למיפר "בקරד לאלהינו", בציר מעשרה לאו אויחך ארעא. "ונקדיקות תשעה וכchan, ואדם ביזא בchan", מנא הני מליל? אמר שמואל: עשרה לתנים בתוכים בפרטשה. חד לנפער אחר מיעוט, ואין מיעוט אחר מיעוט אלא לרבות חפשה לתנים ותפשה ישראלים! קשיא. "ואדם רב' אביה: באומר ר' עלי", דתני האומר "איתקש לך רקיעות, רכטיב: "ויתהנהל להם אתם לבני יפהה" - לרבות עברו ושבחו הכנעניים ולומר דאי איתא מידי עברו ונכון בטהרה שלוי סני בשלה, אבל בעשרה לאג בדאייא בירושלמי גודה שמאי שם שמש ובירוז. ואמ תאמנה אייא הוה ירושלמי אייריד דרבנן, אבל בדיני

לחות בדיפרנטיים, אבל הם גאים.

מגילה דף כג עמוד ב תלמוד בבבלי המבוואר "שפה ברורה – עוז והדר" (יום שלישי) קצט

הגמרא: בינו רבעי לפיטר – מואחר שעריך השליה ציבור לומר
עטרו וקרים עטודו, שבו וקרים שבג, באידר פעשרה לאו אורח אראי
– בפחות מעשרה אנשים אין זה דרך ארץ להתריח את השלית.
שנינו במסנה ולאין אוטרים ברפת אבלים וברפת חתנים (ובו)
בפחות מעשרה. מבארות הגמרא: פאי ברפת אבלים, ברפת רחבה
ברבות שעשו אומרים ברוחם העיר. ראטר רבי זעירק אבר רבי
יזקון, ברפת אבלים אומרים אותה בעשרה אנשים, ולאין אבלים מון
הפוגן, אלא ציריך עשרה וולחם, ואף ברפת חתנים אין מרכיבים
אלא בעשרה אנשים, וחתנים מון הפוגן – מעתופים למנין העשרה.
ברבות אלו חכמים תיקנו אותן, ולא תיקום בפחות מעשרה.
שנינו במסנה: ולאין טויגני על הפוגן בשם בעשרה בעשרה (ובו).
מבארות הגמרא: בינו רבעי לפיטר – מואחר שהוא ציריך למור נברך
לאלזין, באידר פעשרה לאו אורח אראי – אין זה דרך ארץ להזכיר
שם שמיים בפחות מעשרה אנשים.
שנינו במסנה: ותקיעות תשעה ולבן ואדם ביזא בון (ובו).
שואלה הגמרא: טנא חי טיל – מהיין למדנו בדברים אלה
שהברכת קركעות של הקדש ציריך עשרה אנשים, ושיזיה אחר
מהם בון. משיבה הגמרא: אפר שטואל, עשרה בז'נים בז'נים –
עשרה פעמים כתוב 'בון' בפירוש העוסקת בפדיין הקדש,
ולומדים מוה שעריכים עשרה אנשים בפדיין הקדש. אולם רק
אחד מהם ציריך להיות בון, מושם שף לנטיה – הבון והראשון
שנכתב בפרשא אבן מלמדנו שעריך דוקא בון וממעט ישראל,
(וחד לנטיעת), ואיך – ושאר הפעמים שכותוב בון, חי טיעות אדר
קייעם, שהרי הבון הראשון כבר מיעט ישראל, והבון השני שוב
מממעט ישראל, והכל הוא שני טיעות אחר טיעות אלא לרבות,
ואם בן כל המיעוטים הללו מרבים שאף ישראלبشر, נמצאת שיש
רक מיעוט אחד, ולמדנו שהברכת קרקע הקדש נעשית על ידי
תשעה ושלאלים וחד בון.

מקרה הגמרא: ואיסא – תאמר שעריך חטשה בז'נים וחתמש
ישראלים, שכך ישנות רח חמישה מיעוטים שקדם להם מיעוט, שהרי
לאחר שהבון השני ריבבה אף ישראל, נמצא שהשלישי הוא
מיינוט אחר ריבוי, ונדרש בפשותו למיעט ישראל, וכן הלאה לפי
הסדר הזה, אחד ממעט בפשותו, והבא אחריו הוא ריבוי. והוא מצא
שיש חמישה מיעוטים וחמשה ריבויים, ומודיע אין ציריך חמישה
בחנים. מסימנת הגמרא: קשיא – אכן קשה הדבר.

שנינו במסנה: ואדם ביזא בון – בקרקות, שימושו בעשרה
ואחד מהם בון. שואלה הגמרא: מכיר שנינו כיצד פידינו של
אדם משמעו שאדם יכול להיות הקדש, וכשה אדם חי קרויש – וכי
יכול אדם להקדיש את גוףו ויצטרך לפניו. משיבה הגמרא: אפר
רבי אבחה, באפר רטי עלי – מדבר באדם אשר אמר 'דמי עלי',
שמוחחיב בו ליתן להקדש דמי שווי, והוא הוא רתקנאי, האופר
רט עלי, שטין אותו בכמה ימcker אדם וזה בשוק בעברה, וזה שווי.
ומאחר ששומו כבוד דינו כשותם קרקעות, שהרי עבד אויהקס
לקראקות, דביה (ויראה בה זו) יהתנחלתם אחים לבנייכם אחראיכם
לראש אהיה – הקיש הכתוב עבדים לאחיהם, וכשם ששומות
קרקעות בעשרה, כמו כן שומות אדם כבוד בעשרה אנשים.

משנה

הקורא בתורה, לא יphetot – לא יקרא פחות משלשה פסוקים. ולא
יקרא לסתורין – המתרגם את הפסוקים כדי שיבינו העם יזער
פסוק אחד בפעם אחת, שאם יתרגם המתורגם בפעם אחת יותר
פסוק אחד, יש לחוש שיטה המתורגם לפני מתורגם על פה,
והשומעים לא יבינו יפה וכשלו, אלא שותק אחרי כל פסוק עד
שיתרגם אותו המתורגם, והווור וקורא.

בגנרו נפי לא בעי – גם לא העריבו שלשה פסוקים בגין כבוד
קריאת המפטיר.
רבה מקשה על דין הבריתא שכן לפחות מעשרים ואחד פסוקים
בහפרטה טתקוף לה רבא, ותני הפרטת עלוותכם סוף בירמיה
רלא פוני עשרין וחד פסוקים, וקראיון אותה בפרשא צו, בין רקלע עניין
הגמרא: שאיני חתן – שונה הדבר בהפרטה זו, בין רקלע עניין
להתחליל ענן חדש כדי להשלים המנין.
מקשה הגמרא: וריבא דלא פליק עניין – בפחות מעשרים ואחד
פסוקים לא – האם אכן אסור לפחות ממןין זה, והאפר רב שטואל
בר אבא, ובון פגיאן – פעמים רבות היה קאיינא קפיה רבי יותן
– עמדותיו לפני רבי יהונתן בשעת קריאת ההפרטה, וכי היה קריון
עשרה פסוק – ולאחר שהייתו קוראים עשרה פסוקים אפר לנו
אפסיק, ואיפלו באמצעות עניין. מתרצת הגמרא: פקום שיש תורה
המורגם כל פסוק שאני, ובמו דתני רב הפליא בר שטואל, לא שנו
שאן פוחתן מעשרים ואחד אלא בפקום שאין תורה תורנוקן, אבל
בטקום שיש תורה פוקם אף לפני ממןין זה, משום תורה הציבור.

משנה

המשנה מונה דברים שאינם נועים בפחות מעשרה: אין פורסן על
שפט לעזרך המאחרים לבוא לבית הכנסת, אין עוביין לפני
התקיב – להיות שליח ציבור להזור תפילה שמונה עשרה בקהל
העם, אין הכרוגים נושאין את בפיהם לברך את העם, אין קוין
בתורה בצדורה, אין טפיטין בגבאי לאחר הקראיה בתורה, אין
עשין פעך ומושב בלളות המת, ואין אוטרים ברפת חתנים – שבע הברכות
ותחומי אבלים בחורחות מהקבורה, וברפת חתנים – לומר בברכת היומין
שמברכים לחתנים, וכן אין טויגן בשם – לומר בברכת היומין
לאחר הסעודה עברך אלוקינו, כל הדברים האלה אין עושים
אותם במעטם פהות בעשרה אנשים.

ובשותם קראקות שבהם לפדותם מן החקש, ציריך עשרה בני
אדם, תשעה מהם יכולים להיות ישראלים ואחד ציריך להיות בון.
ואף שומות אדים ביזא בון – אדם שאמר 'דמי עלי' שמיים אותו
בעשרה ואחד מהם בון, בדין קראקות.

גמרא

הגמרא נותנת מקור לדין המבוואר במסנה שאין דבר שבקדושה
בפחות מעשרה: טנא חי טיל – מהיין למדנו בדברים אלה, אולם
רבי חייא בר אבא אפר רבי יותן, ראטר קרא נוירה כלם זונקושטי
בתוך בני ישראל, ומכאן למדנו שבל הזורת דבר שבקדושה
– שמקדשין בו את זה לא היה נאמר עם פהות בעשרה אנשים.
ומבררת הגמרא: פאי פשע – בצדrus שמע' שבתוך בני ישראל
הם עשרה, רתקני רבי חייא, אתנא – לומדים זאת בגין הרשות 'תוך'
תוך, כתיב הכא זונקושטי בתוך בני ישראל, וב恬יב חתן בפרשא
קדח (במודר טכו) 'הברלו טהוך תעודה', ובמו שבפרשא קדח נאמר
'תוך' בעודה, אף ה'תוך' שנאמר בזונקושטי אינו אלא בעודה,
ובמה היא עדיה אהיא בגין הרשות 'תוך' מותא, פה 'עדיה'
בפרשא המרגלים (שם דכו) 'עד טמי לאערת תרעא מותא', פה 'עדיה'
האמורה להן במרגלים הכוונה לעשרה מותר השנים עשר שלחה
משה רבינו (שהרי יצאו מהם יהושע וככל שהיו צדיקים), אף
שבתוכה 'עדיה' באנ בפרשא קדח, הכוונה לעשרה, ושב לומדים
מגiorה שהוא שבתוך בני ישראל הכוונה לעשרה אנשים,
בדליל.

שנינו במסנה: אין עשיין פעך ומושב בפחות בעשרה. מבארות